

Føðingar

Leygardagin 30. mars fingi Linda Sivertsen og Páll Slættanes ein son á Roskilde sygehus. Hann vigaði 5300 gr og var 57 cm langur.

Tann 6. apríl fekk Bárður Hentze í Rituvík eina litla systur. Hon vigaði 2810 gr og var 48 cm long.

15. apríl fingi Brynhild Nolsøe og Áki Mørk, Hoyvík, eina dóttur. Hon var 51 cm long og vigaði 3370 gr.

Kára Zachariassen til minnis

29. mai 1941 - 5. okt. 2012

Sum smádrongur kom eg víða um í Fuglafirði, og var eg vælkominn allar staðir. Saman við Mourits var eg ofta í smiðjuni Meka, har pápi hansara, Esmar, var smiðjumeistari. Við Jógvani var eg ofta norðuri á Bakka hjá Astrid, ommu hansara, sum vit bert kallaðu Bakk-omma.

Har var hugnaligt og lívligt grannalag við Nicolínu og Mallu sum nærmastu grannar – hønurnar hugnaðu sær í túninum og gingu út og inn, sum teimum lysti.

Niðanfyri vóru húsini hjá Alexander, ein klippistova, eitt seyðahús úr beton, smiðjan Meka og so húsini hjá bedingsmeistararum Høgna og norðast húsini hjá Theodor.

Marta og Høgni Zachariassen áttu Óla, Leiv, Kára og Friðgerð. Óli og Leivur vóru nógv burtur - løsu í Danmark, meðan Kári lærði í smiðjuni, og Friðgerð arbeiðdi á skrivstovu.

Kona Theodor, Hanna, bleiv sjúk av liðagikt fyrst í sekstíárunum. Men vegna góða grannalagið millum hesi húsini kendist umsorganin fyri Hannu fløvandi, og tíðin ikki so svár, tá ið Marta ofta rætti eina hjálpanði hond – eisini tí at Theodor var nógv burtur við skipi, seinnu árinum við Ólavi Halga.

Í míni tíð var bert Frits í hesum húsi, og gekk hann tá á læraraskúla í Havn. Eldra systirin, Mathilda, var gift við Arnold og flutt út.

Úr hesum virðiligu heimum, har æran var teirra mið, komu Kári og Frits at hava stóran týðning fyri uppvøkstur mín og læru á hvør sín hátt, sum eg eri takksamur fyri. Kári á tí handaliga, Frits á tí mentanarliga økinum.

Sum sagt fór Kári í læru í smiðjuni, Meka, har hann hevði góða hegnið við sær heimanífrá. Hann lærði handverkið og ognaði sær handalagið. Hann lærði at vera nærlagdur og vælgerin, so at eingin skuldi kunna seta fingur á tað, hann hevði gjørt. Hann var dugnaligur og kvikur og hevði altíð eina loysn á torførastu uppgávum. Kári hevði eitt lætt sinni, var jaligur og vann hann sær mangar vinir.

Vit báðir Mourits komu ofta í smiðjuna, har Sigurð, Sámal Petur, Margeir, Edmund, Gordon og allir hinir menninir saman við Kára tóku væl ímóti okkum. Ja, teir vóru okkara fyrimyndir. Kári eina mest, tí hann var serliga fyrikomandi og fittur, men eisini tí hann hevði ein sera vakran og væl hildnan svartan Morris – altíð blankur og væl pussaður.

Hálvvaksnir plagdu vit at koyra við Kára út á Glyvra Bio at hyggja at filmum. Og so hevði hann eina litla mynd av eini vakrari damu við høgum myrkum hári í lítlari vakrari rammu á instrumentbrettinum við radioið. Henda daman gjørdist seinni kona hansara, Signhild, sum hann var sera góður við, helt nógv av og hevði stóra virðing fyri.

Tá ið Kári hevði arbeitt eina tíð í smiðjuni, fór hann at koyra lastbil hjá Sigfríð Vørðhamar. Har hittust vit aftur sum bilførarar, og gjørdi hann sær ómak at leggja mær lag á og koma við vinarligum og góðum ráðum, um hvussu man gjørdi hetta og hatta.

Nøkur ár seinni keypti hann sær egnan kranabil og byrjaði sítt egnu virki. Bilarnir hjá Kára vóru framúr væl hildnir. Tá ið hann kom aftur á básin, sum hann kallaði tað, fór hann altíð runt um bilin at hyggja, um

nakað var at taka hond í.

Einki fekk loyvi at liggja ógjørt og órøkt. Tað var altíð okkurt at taka hond í, og sá hann stórt í, at alt virkaði til fulnar, at eingin pera manglaði, at allir sprutt-lapparnir vóru heilir og beinir, at stólparnir í lastini vóru restir, at kranin hevði tað gott, at allir smyrjikopparnir vóru fyltir – eingin skuldi kunna seta fingur á nakað.

Kári var fyrimyndarligur í øllum, arbeiðsamur, nærlagdur, dugnaligur og ærukærur. Hann loysti stundum størri uppgávur, enn hann hevði amboð til. Men hann dugdi at leggja til rættis, soleiðis at hann loysti ov stórar uppgávur hegnisliga og lætt.

Eg loysti onkuntíð av og hjálpti til við koyring hjá Kára, og lærði eg sera nógv av honum. Onkra summarferiu, tá ið eg var heima, búi eg hjá Kára og Signhild, og kom eg at kenna hetta fyrimyndarliga heimið væl – eg gjørdist húsfólk. Hon røkti alt inni, meðan Kári átti kjallaran og alt úti. Sami setningur hjá báðum var við øllum, røkin og eingin skuldi kunna seta fingur á nakað.

Hetta var eitt hjartaligt og rúmligt heim, har øll vóru vælkominn og kendu seg væl. Børnini sóu tey bæði stórt í, og á ein sáttligan hátt greiddu tey errin frá, hvussu teimum gekst uppeftir.

Kári, ið hevði róð kapp

sum ungur, dámdi væl at hyggja eftir fótbólti. Tá ið sonurin Høgni fór at gera vart við seg hjá ÍF, fór ikki dystur aftur við borðinum hjá Kára. Kári var ein góður stuðul alla staðni, har hann var – eisini hjá ÍF.

At missa konuna Signhild í besta aldri og blóma var ein smeytur fyri Kára, men fann hann sær troyst í børnunum og ikki minst abbaðørnunum, sum hann var serliga góður við. Errin av, at Linda kallaði beiggjan, Leivur, upp – at Óluva fekk tivllingar og nú seinast kallaði Høgni pápan upp.

Kári fekk eisini nøkur góð ár saman við Ásu, sum hann var góður við – hann dugdi ikki at vera einsamallur, sum hann tók til.

Jú, Kári bygdi upp eitt vakurt heim, saman við konuni við somu fyrimyndum, sum heimið norðuri á Bakka, har nærlagni, arbeiðssemi, æra í góðari merking og at virða grannarnar vóru nøkur av aðalmálunum. Kári vísti hegni og handalag sum fáur og tordi at bróta burtúr nýggjum. Kári var ein fyrimynd fyri sítt heim og síni børn, sum hann setti høgt. Kára havi eg lært nógv av og oftani víst til í mínum frásagam í takksemi.

Kára so líkt, segði hann ikki frá, men doyði bráðliga – tó at hann hevði havt okkurt strik. Men koyrikortið hevði hann fingið aftur og kendi seg frían og frælsan og kundi fara hagar honum lysti, sum honum dámdi so væl. Tó skuldi tað vera annarleiðs, og slapp hann ikki at njóta nøkur ár afturat, ið hann annars sá fram til.

Sorgin er tóma rúmið, har kærleikin fyrr búi, verður sagt – Men tit, børnini og abbaðørnini hava nógv gott at minnast afturá um ein raskan, fyrikomandi og dugnaligan pápa og abba, sum eigur at fylla tómrúmið – so hóast hann ikki er har meir, kann fylla tykkum tað við góðum minnum.

Ærað veri minnið um Kára.

Dávur